

Els bisbes parlen en clau d'estiu: estrelles, pelegrinatges i colònies.

Dv, 12/07/2019 per Catalunya Religió

(*GIEC*) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la romanitat i la maternitat eclesials, de contemplar les estrelles, del 600 aniversari del Consell de la Terra, de l'ecologia cristiana, de Sant Domènec de la Calçada, de la parròquia com a comunitat eucarística, de models de santedat per als joves, d'oportunitats per a l'estiu i de la pregunta per la vida.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que fa quinze dies va tenir "el privilegi de ser a Roma i de poder concelebrar l'eucaristia amb el papa Francesc, amb motiu de la benedicció del pal·li" i que va viure "de primera mà la romanitat i la maternitat de l'Església". Diu que "el Símbol dels Apòstols conté, en la seva versió catalana, el terme 'romana' aplicat a l'Església" (el text llatí diu simplement: 'Sanctam, catholicam et apostolicam') i que "la recepció catalana va eixamplar notablement la fórmula tot emulant consuetuds que ja trobem en el cristianisme nordafricà del segle V, i va sorgir un enunciat de gran riquesa i profunditat que ha configurat allò que tantes vegades s'ha subratllat com a 'romanitat' de la nostra Església: Església de pelegrinatges a la ciutat de Pere i de Pau, de butlles papals, de projectes missioners posats sota el papat, d'adhesió a la seu apostòlica". Afirmar que "abans de tot, quan parlem de romanitat, parlem d'una Església que és mare, és a dir, d'una Església que s'entén i es presenta maternalment, que ha engendrat en la fe molts fills i filles, els nodreix amb la Paraula i els sagraments, els instrueix amb l'ensenyament apostòlic". Finalment, diu que "l'anada a Roma de fa uns dies ha constituït una ocasió especial per a manifestar la nostra adhesió al papa Francesc pel seu coratge i per la seva clarividència, pel seu mestratge i pel seu guiatge de pastor universal a qui ha estat confiat el ramat de Jesucrist" i agraeix "les paraules i els gestos del Sant Pare, que 'tradueixen' dia rere dia la maternitat de l'Església i assenyalen camins concrets de realització de l'Evangeli de Jesús".

El cardenal **Joan Josep Omella**, diu que "la nit és fosca perquè les estrelles

puguin brillar” i que “a l’estiu, quan fa calor, gaudir d’una nit estrellada és una proposta magnífica”. Ens convida a cercar Déu al cel, a cercar la bellesa del firmament per sentir la seva magnitud, la grandesa de la creació. Ens recomana que quan mirem cap amunt, no ens fixem en la foscor, sinó en les estrelles, que ens deixem guiar per la seva llum i que mirem amb els ulls, “però sobretot amb el cor”. Diu que si la nit es torna fosca, “és el moment de confiar, de creure” ja que “les estrelles es veuen, però, sobretot, se senten a l’ànima”. Afirmar que “som rutilants punts de llum, destinats a brillar com a pares, com a fills, com a germans, com a amics i, sobretot, com a cristians” i que “l’única diferència entre tu i una estrella és que tu brilles a terra i l’estrella brilla allà dalt”. Finalment, diu que “contemplar les estrelles ens ajuda a sentir l’amor infinit de Déu, però també ens ajuda a endinsar-nos en el més profund del nostre cor. És un viatge per connectar amb l’ànima. És pregar. És impregnar-se de fe. És meditar. És deixar-se acariciar per la bondat. És transcendir. És confiar. És descobrir que, en una nit d’estiu, el somni d’apropar-nos més a Déu pot fer-se realitat”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, recorda que “en aquest any 2019 estem celebrant al Principat d’Andorra el 600 aniversari del Consell de la Terra” i que “aquesta Institució fou llavor de l’actual Consell General o Parlament, i és exemple històric d’una incipient democràcia que culminaria 6 segles més tard en l’actual òrgan democràtic legislatiu”. Diu que “a partir de la creació del Consell Executiu, el Consell General, hereu del Consell de la Terra medieval, ha esdevingut l’òrgan legislatiu del Principat d’Andorra, funció que fou confirmada posteriorment, l’any 1993, amb l’aprovació de la Constitució”. Exclama “que n’és de transcendent poder celebrar amb naturalitat, fins amb rutina, els aniversaris de l’aprovació de la Constitució del nostre Principat d’Andorra” ja que “va ser un impuls molt gran per al país i el va assentar amb decisió i responsabilitat entre les nacions democràtiques del món”. Sent que al Bisbat d’Urgell estimen molt el Principat d’Andorra, “i hi ha un gran respecte perquè el Bisbe pugui ser lliure i actuar segons les responsabilitats també polítiques que aquest servei “pastoral” li comporta”. Diu que ho viu “com un servei, que val la pena prestar a un petit país perquè tingui independència i sobirania reconegudes”. Diu també que “la Constitució ara plasma els principis fonamentals sobre els quals descansa l’organització del país, els límits i les facultats de l’Estat, així com els deures i drets dels individus i les institucions”. Finalment, afirma que “el lema del país: “Virtus, Unita, Fortior” significa que fonamentats en la confiança i la unitat podem afrontar els reptes de futur, i continuarem aportant la nostra singularitat com a Poble al costat i col·laborant amb les altres Nacions de la terra”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “sigui benvinguda la “nova” sensibilitat ecològica” i recorda que “no és que la sensibilitat ecològica sigui nova” ja que “com a assumpte específic, que mereixi i necessiti ser tractat expressament en l’àmbit social i polític, ja es considerava fa cent cinquanta anys, en plena revolució industrial”. Afirmar que la qüestió ecològica és un “assumpte polític de primer ordre, tot i que avui encara no té resposta en l’àmbit internacional” i que “tots els polítics ens parlen de desenvolupament sostenible, però les propostes concretes no passen de mesures superficials, encara que cridaneres”. Destaca que “hom ha de ser ecologista en tots els aspectes de la seva vida” i que “no es pot ser ecologista en la protesta i alhora caure en les xarxes del consum”. Afirmar que “tot indica que els ecologistes en general s’han de plantejar la qüestió primera: per què soc ecologista? I aquestes altres preguntes vinculades a ella: com entenc la natura i la vida de l’ésser humà enmig del cosmos?; quin sentit té la natura?, per a què hi és?; què és per a mi?; quina és la raó de ser de

l'activitat humana en contacte, en relació amb ella?”. Finalment, diu que aquestes qüestions “són decisives, no només per a la política, sinó també per a la vida més concreta i quotidiana” i “apunten a conviccions profundes i a actituds personals, que comprometen tota la vida”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, saluda ben cordialment “des de Santo Domingo de la Calzada a tota la família diocesana” on és “en peregrinació amb els mestres i professors de les nostres escoles diocesanes i parroquials” per “recórrer una part del Camí de Santiago en aquest lloc en el que el 25 d'abril d'enguany s'acompliren mil anys del naixement de Sant Domènec de la Calçada”. Recorda la biografia d'aquest sant, nascut a Vitoria de Rioja, província de Burgos l'any 1019, que consagrà la seva vida a Déu des de molt jove. Diu que el jove Domènec es va unir a la missió del bisbe Gregori i l'acompanyà durant quatre anys com ajudant i deixeble i que “quan el bisbe mor a Logroño el maig de 1044, Domènec fixa la residència en un bosc de la vora del riu Oja” “i es comença a centrar en la seva vocació definitiva compaginant la fe i l'entrega a Déu amb el servei als seus semblants”. Afirmar que allà Domènec “coneix les adversitats dels pelegrins que es perdien a la Ruta Jacobea del nord i que havien de travessar camins en males condicions, plens de perills i de bandolers i sense cap assistència hospitalària”, que “també és testimoni de les condicions perilloses que el riu ocasiona en les èpoques de crescuda de les aigües” i que “tot això el portarà a construir un camí nou que amb el temps esdevindria la ruta principal”. Finalment, diu que avui recordem “el seu exemple tan lluminós, un veritable exemple de caritat i solidaritat amb el proïsme”, així com que l'acolliment dels pelegrins és “un tret distintiu en l'experiència del Camí a l'època medieval”, “és considerat un enviat del Cel, i cal tractar-lo com si fos el mateix Jesucrist”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “el cor de la vida d'una parròquia és l'Eucaristia dominical, que és la font i el cim de tota vida cristiana”, que “alguns poden pensar que la solució a aquesta dificultat: eucaristia i manca de preveres, seria unes celebracions, dirigides per diaques o laics, en què es llegeix l'Esclatadura i es distribueix la Comunió” i que “aquesta és una pràctica amb cert recorregut que es pot avaluar”. Reconeix, però, que “diòcesis que han fet aquesta experiència han vist que no és pas bona solució” i diu que en una diòcesi veïna, “amb moltes parròquies, molt semblants a les nostres, i amb escassetat de sacerdots, ens comentaven del seu camí de retorn d'aquesta experiència”, que “ells caminen agrupant les parròquies i els serveis pastorals en un concepte de «comunitat» de parròquies” i que “aquestes parròquies fan camí juntes, compartint realitats pastorals: Eucaristia dominical, consells, catequesi, economia, Càritas, formació, pregària”. Afirmar que “celebrar la missa és entrar en la dinàmica salvífica de Déu” i que “sempre hi ha d'haver un lloc, o uns llocs, on se celebra l'eucaristia dominical, en l'àmbit d'aquesta agrupació o comunitat de parròquies on són convocats a participar els membres de les diferents parròquies, sentint-la com la celebració pròpia de la seva comunitat”. Finalment, recorda que “la parròquia és on són els parroquians” i diu que “la trobada d'una comunitat més gran i, per tant, amb més riquesa de ministeris i serveis, certament que enriqueix la gran comunitat, formada per tots, i les petites comunitats”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, parla del capítol segon de exhortació Crist viu, en el qual el Papa “recorda el testimoniatge d'alguns joves que en la seua curta existència han viscut un camí de santedat”. Concretament, parla del beat **Isidor Bakanja**, que “va nèixer en l'actual República Democràtica del Congo en data desconeguda i va morir màrtir en 1909” el qual “quan tenia al voltant de 18

anys sent parlar de Jesucrist i comença un camí de conversió que el porta a rebre el Baptisme en 1905". Diu que "malgrat que el seu pare i els amics li ho van desaconsellar, va començar a treballar com a servent en una agència comercial belga" i que es va oposar "a les humiliacions que patien ell i els seus companys" i va començar un camí de sofriment: "li van prohibir assistir a les reunions i celebracions amb els cristians i els catecúmens. Havia de resar sol i amagat", "va ser assotat brutalment amb un fuet amb claus i tancat en condicions inhumanes" i "ajudat pels seus amics aconseguí fugir entre atroços sofriments provocats per les ferides que li havien causat". Afegeix que "la seua salut empitjora ràpidament" i que "uns dies després va morir mentre es trobava en oració". Finalment, destaca que "el testimoniatge del beat Isidor Bakanja ens parla d'una fe incontaminada, viscuda amb una senzillesa i una autenticitat admirables. És la fe d'algú que ha acollit amb tal veritat l'Evangeli que no dubta de Crist malgrat l'antitestimoni d'aquells als qui ell considerava cristians; d'algú que va voler viure els preceptes evangèlics en tota la seua veritat i radicalitat i a qui eixa fe va donar una fortalesa i una capacitat de perdó impensables".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, fa un "apunt agraït per a tots aquells que promoueu i participeu en les colònies d'estiu, amb nens, adolescents i joves, per suscitar virtuts solidàries i complementar l'educació rebuda a les aules durant el curs escolar". Diu que existeixen actuacions permanents que convé tenir en compte, com ara les que "afavoreixen el desenvolupament integral de les persones, la solidaritat, la preocupació pels vulnerables, la compassió, la tendresa en les nostres relacions" i "les que possibiliten trobar-se amb Crist i fonamentar les motivacions i aspiracions de l'actuar en les seves paraules i accions que narren els evangelis i són transmises per l'Església". Afirmar que "els joves tenen moltes possibilitats d'ajudar als altres" i que "tant la motivació del període juvenil com el servei protagonitzat i unit al creixement són factors que humanitzen els diferents àmbits socials". Vol fer una crida a tots els joves de les comunitats parroquials a què participin en les colònies d'estiu ja que "amb seguretat que els enriquirà també a ells i els disposarà anímicament per portar a terme tasques en altres institucions". Diu que "en moltes parròquies podran informar de totes aquestes activitats estiuenques". Finalment, ens recorda que existeixen altres serveis aptes per col·laborar: "atenció a la gent gran, visites a malalts a domicilis i hospitals, pastoral penitenciària, treball a Càritas, Mans Unides, Fundació Jericó, Agrupació Vicenciana i moltes altres" i que col·laborar-hi "és un repte i un compromís que afecta a tot cristià que vulgui respondre amb la seva pròpia vida a la fe rebuda en el baptisme".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que l'evangeli de diumenge "ens ha posat al davant el missatge central de Jesús -l'amor a Déu i als altres- amb la paràbola del bon samarità", que és important fer-se preguntes i que en aquest evangeli hi trobem dues preguntes fonamentals: "Què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna? Qui són aquests que he d'estimar?". Diu que ens fixem en les respostes de Jesús: "Què hi ha escrit a la llei? És a dir, què hem après a la catequesi? Què ens diu la nostra fe? Què llegim cada diumenge a l'evangeli?", i que la resposta a aquestes preguntes és "estimar Déu amb tot el cor... I als altres com a tu mateix". Afirmar que "avui, com aleshores, això és la manera cristiana d'entendre la vida". Pregunta "qui són aquests altres que he d'estimar?" i diu que "la resposta de Jesús és que no et preguntis a qui has d'estimar, perquè ja els trobaràs prou en el camí de la vida" i que fem "com el bon samarità", que és "aquell que sap descobrir la persona que el necessita en creuar-se amb ella", "aquell que sap descobrir amb realisme i seny qui el necessita", "el qui actua amb tota naturalitat, sense cap

solemnitat, i fa el que ha de fer”, “aquell que no es pregunta qui és aquell home que el necessita, i no condiona la seva ajuda a si és conegut, o de la mateixa raça, o religió, o cultura, o situació social, o amic o enemic”. Destaca que “el cristianisme és la religió que estima no només els propers, sinó l’actitud religiosa i humana que estimula a convertir en persones properes, amb nom i rostre, aquells que ho necessiten”. Finalment, diu que “per a cadascun de nosaltres, el Bon Samarità ha estat i és Jesús” i demana que “escoltem novament l’imperatiu de Jesús: ‘Si vols viure, tu fes igual!’”.

Poden trobar les glosses senceres al web de la [Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.